

velser, som jeg synes i høj Grad vidner om, hvor vanskeligt det er at komme med virkelige Grunde mod de Forslag, der her foreligge. Men jeg indrømmer, at foruden Formue- og Indkomstskatten kommer der ogsaa Ejendomsskylden til. I Stedet for Hartkornsskatter, de faste Skatter paa Ejendomme, faa vi jo nu en Ejendoms-skyld efter Vurdering, altsaa en bevægelig Skat paa de faste Ejendomme, saa vi faa i saa Henseende en Dobbeltkat, som skal lignes paa samme Vis som Formue- og Indkomstskatten. Her vil jeg nok sige, at Vanskeligheden kan blive ret stor. Det vil sikkert blive noget vanskeligt, thi her kommer man ind paa et Felt, hvor man ikke har bevæget sig før; og jeg for mit Vedkommende har ogsaa haft mine Betæneligheder ved den Affattelse, § 2 har faaet. Vi have talt derom før, idet den kom ind i Fjor i Folketinget. Det hedder i § 2: „Som Vejledning ved Værdiens Ansættelse tjene dels opnaaede Salgspriser, dels efter Omstændighederne Vurderingen til Laaneefterretning.“ Dette „efter Omstændighederne“ kom ind i Fjor. Det kan betyde noget, og det kan ingenting betyde. Det kommer an paa, hvorledes det hele bliver gennemført. Men jeg vil rigtignok her gerne gøre opmærksom paa, at Salgspriserne jo nok kunne være en Vejledning i denne Retning, ligesom ogsaa Vurderingssummerne kunne det, men begge Dele kunne ogsaa i høj Grad vildlede dem, der skulle foretage Vurderingen, thi disse Vurderingssummer til Laaneefterretning fastsættes jo med noget Hensyn til, hvad vedkommende trænger til at laane. Den, der altsaa trænger til det højeste Laan, faar sin Ejendom højt vurderet, og den, der trænger til det mindre Laan, faar den lavere Vurdering. Kreditforeningerne have jo Raad til at vurdere godt for at bruge et meget mildt Ord; de have Raad til at vurdere til det yderste, fordi de kun give saa lille en Part af Vurderingssummen som Laan. Men det vilde være beklægt, om det skulde medføre, at den, som paa Grund af en større Gæld har maattet søge et stort Laan, og altsaa har faaet sin Ejendom højt vurderet, af den Grund skulde komme til at svare mere Skat end den, som ikke har trængt til et stort Laan. Beskatningen vilde da komme til at virke i omvendt Forhold til den Evne, vedkommende har. Endelig vilde jeg ogsaa sige med Hensyn til de opnaaede Salgspriser, at mange Ejendomme, der ere i Forfald og ude af Drift, sælges til Priser, der i Virkeligheden ere langt under, hvad de

ere værd. Men det er mit Haab; at det vil lykkes den højtærede Minister at bøde derpaa. Det hedder jo i § 17, at han foreskriver de fornødne Regler for Vurdering og Skyldsætning osv. Jeg haaber altsaa, at disse Bestemmelser i § 2, som vel kunne benyttes til Vejledning, men ogsaa kunne benyttes paa en Maade, at de lede i ganske modsat Retning, maa komme til at virke efter deres Bestemmelse ved Hjælp af den i § 17 nævnte Vejledning. Jeg har de allerbedste Forhaabninger i saa Henseende, thi det er jo saaledes, at en mangelfuld Lov ved god Administration kan komme til at virke fuldt tilfredsstillende, hvorimod selv en god Lov under daarlig Administration kan blive ødelagt. Nu finder jeg, at vi under den nuværende Regering med langt større Tryghed kunne gaa til disse Bestemmelser, sikre paa og med godt Haab om, at det skal lykkes Regeringen at gennemføre Lovene saaledes, at de virkelig skulle blive modtagne i Befolkningen med den Velvillie, som svarer til den Glæde, hvormed man imødeser disse Love.

Svend Høgsbro: Det gaar mig som forskellige ærede Talere, der have erklæret, at de, naar det kommer til Stykket, ville stemme for disse Lovforslag, til Trods for, at der er mange Enkeltheder deri, som de ikke ere glade ved og helst kunde ønske ændrede. Derved skal jeg ikke dvæle; om alle disse Enkeltheder kan jo hver enkelt ikke staa op og udtale sig. Der er dog et enkelt Punkt, hvor jeg har en ganske særlig Anledning til at tage et Forbehold lige over for de Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet i Landstinget, og det drejer sig om § 7 i Lovforslaget om en Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg har allerede ved tidligere Lejligheder, naar denne Sag har været til Behandling her i Tinget, gjort opmærksom paa, hvilken Uret der ved den Form, som Paragraffen den Gang havde — det var den samme, som den havde i det Forslag, der i Efteraaret blev forelagt for Landstinget af Regeringen — blev gjort — det er jo Ægtefællers Beskatningsforhold, der er Tale om — baade mod Manden, mod Konen og mod Staten. Mod *Manden*, idet man satte ham i Skat af en Indtægt, som han ingen Raadighed havde over, og derved forpligtede ham til at betale af sin egen Indtægt, sin egen Formue, for den Skat, som i Virkeligheden burde være lagt paa andre, mod *Staten*, fordi man gjorde det usikkert, om den overhovedet fik den